

Részletek a Lenin-szobor helyén bombatölcsér tátong készül, 3 kiadásából.

""1984-ben, Balatonszemesen rock-tábort szerveznek. Ezen az amatőr seregszemlén mutatkozott be - hogy ezt a teljes mértékben kreált, mesterséges, nem is teljesen igaz, de könnyen alkalmazható, jól bevált és közhelyes fordulatot alkalmazzam - a magyar punk második, „nagy” hullámának néhány jeles képviselője.

A fesztiválon való részvétel kellemes élményt nyújthatott a tábor punk-bandáinak, valamint teljes baráti köröknek, olyannyira, hogy a sajnálatos tévedés folytán a punkokkal egy emeletre beosztott vidéki rock-együttes az utolsó éjszakát a vasúti váróteremben töltötte, tartva az esetleges csínyektől és tréfáktól.

E zenekar nevét - melynek szobaajtóját Frecska Jenő (Rizikó Faktor) bakancsával rendszeresen rugdosta, Rupaszov Tamás (Marina Revue) döglött sünnel dobálta - elmosta az idő, ám halhatatlan sorai („Pesten látom sok a szakadt / Csodálkozom, ezt is szabad?”) még ma is vidámságot csempésznek az effélékre fogékony olvasók szürke hétköznapjaiba. Eme kis kulturális seregszemlén bemutatkozott és rövid műsorával kellemes perceket szerzett az értő publikumnak a Marina Revue, a Vágtázó Halottképek, a Herpesz és az Auróra Cirkáló.

A zenekarok fellépését videóra vették, s ahogy nézem a felvételt, el kell ismernem, az Auróra Cirkáló félelmetesen jó. A ronda sárga tapétás háttér előtt mereven áll a zenekar, s elsőprő intenzitással nyomja a számokat. Az emberek meg döbbenetesen ülnek a szűk széksorokban, s kimeredt szemekkel bámulnak. A hatás ugyanis leírhatatlan.

A gitáros Vigi (Víg László) egyszerű (mondhatnám primitív), ám tökéletes gitártémáira a dobos szélesebb ütemeket csépel, amikre a mohikánfrizurás énekesnő - Kriszta - a túréhatárt messze átlépő stílusban hisztérikusan visít. (Ez az akusztikai élmény olyan szinten büntető volt, hogy amikor a fölöttem lakó kislányokat akartam megleckéztetni, mindig betettem az Auróra Cirkáló valamelyik számát, a magnót odatettem a radiátorhoz, teljes hangerőre állítottam és lementem sétálni.

Utána pár napig csendesebben hallgatták a Cherry, Cherry Ladyt.)

Sorjáznak a számok: Fojtogatók, Törjük a sót, Neutron, hidrogén. Megannyi remek pillanatfelvétel egy korszak hangulatáról. A Nyugalom, nyugalom pedig talán a legtömörebb megfogalmazása a Kádár-korszak szellemiségének. („Emésztünk, zabálunk / Viszonylag jól állunk.”)

Az előadás valami félelmetesen energikus és friss!

A csapat '83-ban alakul Győrben Terrorist néven. A zenekar első énekes Demeter „Dauer” János, akit - a Közellenséggel együtt - bíróság elé állítanak, az ominózus '83. December, 30-i, győrszentiváni koncerten előadott dalszövegeiért.

A csapat új frontembert keres, ezért a Győr és környéke táján fellelhető két darab punk-lány közül beveszik a csinosabbikat. Így alakul ki a Vigi (Víg László gitár, ének), Galacs (Pozsgay János basszus), Polyák Attila: dobok, valamint Botos Kriszta felállás, amely '84-ben rögzíti azt a zseniális első demót, ami később gyűjtők féltett kincse, és érzékenyebb idegzetű szülők rémálma lett.

Később is rendszeresen készítenek felvételeket, de valahogy évről évre egyre langyosabb,

szürkébb, semmilyenebb a produkció, mind a zenét, mind a szövegvilágot tekintve. Megjelennek a teljesen felesleges gitárszólók is, amelyek - mivel Vigi nem egy Bencsik Sándor - csupán arra jók, hogy az együttes zenei világa az átlagosság irányába haladjon egyre mérföldesebb léptekkel.

1986-ben láttam először élőben a zenekart, immáron Kriszta nélkül, szimplán Auróra néven. Élvezhetőek voltak, de nekem mégis hiányérzetem támadt. Ha valamire, az ő produkciójukra tökéletesen illik az a közhely, miszerint: a kevesebb néha több!"

"1985-ben, a zuglói pártházban, ahol - talán a kedves olvasók még emlékeznek - egy évvel később azt a remek kis botrányt csináltuk, egyszer fellépett a Próféta nevű blues csapat. A zenekar amolyan lakótelepi társulás volt, (slágerszámuk a Csáktornya park blues), s jobb híján a környező lakótelepekről is jöttek unatkozók - így például mi is - megtekinteni a műsort.

Már a kezdet kezdetén feltűnt egy élénk kis társaság ott elől, az első sorban, akik kedélyesen dobálóztak, üvöltöztek az előadás alatt, vidáman borogatták a székeket, s szókincsük igen szerényen, kizárólag káromkodásokra szorítkozott.

- Ki ez az állat? - Kérdeztem később Kemsei „Kem-show” Pistát, a Próféta frontemberét. Pista unottan megrántotta a vállát.

- Ó, az csak Lajos a Fegyelemből.

Ez volt az első információ, amit a Fegyelem nevezetű budapesti punk-együttesről meg tudtam szerezni. Később aztán a zenekar egyike lett a kedvenceimnek.

Dalaikból csak úgy süt a nihilizmus. Ahogy Lajos, az előbb említett hang tulajdonosa, a mikrofonba kántálja: „Leszarom a pofátok / Engem ne oktassatok / Mindenkit leszarok / Tanácsot ne adjatok!” - az valami álomszép. A zenéjük is tetszik. Monoton és primitív, de van valami formabontó a hangzásában. Ma - divatos kifejezéssel élve - azt mondanák rá: „noise-os”.

No persze, lehet, hogy a hangzás a technikai körülmények tökéletlenségéből adódik, s egy profin (értsd: sterilen, közhelyesen, átlagosan) megkevert felvétel már nem nyerné el a tetszésemet.

Sokféleképpen lehet amatőrnek lenni. Míg a Herpesz amatőrségében - bár szintén nyers és energikus - van valami iskolás báj, addig a Fegyelem amatőrségében pont az a nagyszerű, és pont azért szeretem, mert bunkó.

És a Fegyelem még bunkóságában is tipikusan magyar! Dalaikban valahogy benne van a külvárosi pesti utcák és lecsúszott talponállók hangulata. Kitűnő példa erre Alkohol című slágerük, de többi számuk is - Ebben a háborúban, Minden ki van találva, Engem ne oktasson senki!, Állat vagyok!, Fekete az ingem - egyszerűen telitalálat."